

УРАГАН.

Дядо Михо бе богат селянин. Наред с хубавата работна земя, той притежаваше и много добитък. И обичаше и се грижеше за него, както се грижеше за многобройната си челяд. Но от всичко той бе привързан най-много към своята едра и красива кобила, която наричаше *буря*. Когато стареца я чистеше, или zobеше, той я милваше по очите и често ѝ казваше: „Хайде, Буря, яж, че ти ще ми *ожребиш* едно хубаво, като тебе хубаво конче!“ И когато кобилата един ден се *разнасе*, стареца отпътува с нея за един далечен град, где то бе чул, че имало хубав — *от добра порода жребец*.

Дядо Михо се забави близо седмица и цялото село заприказва за това. Когато се върна от далечния град, той разправяше с голям възторг за чудно хубавия жребец и не намираще думи да го опише и нахвали. А всеки път, щом си спомнеше за него, си казваше: „Ех, де да се случи кончето на Буря да прилича на него!“

А то се случи. Старите хора казват: — „Коте да вземеш, пак да гледаш от какъв *сой* (род) е“ И те са прави, „Каквато козата, такава и ярето“ казва пословицата. Когато Буря се *ожреби*, малкото конче в главата си приличаше на майка си, а по всичко друго бе досущ като оня великолепен жребец. То имаше високи крака, дълго и тънко трупче. Шийката му се извиваше като на лебед и малката красива главичка стояше всякога високо дигната. Кожма му бе чер, като перата на гарван. А гривич-